

Proč právě Memoriál Ladislava Dymáčka?

„Sportem ke zdraví“, Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se“ - dvě velmi známé větičky. Dnes již neživé a obnošené? Nikoliv! Snad právě v dnešní době, kdy je moderní člověk obklopen technikou, pohodlím, počítači, mobily, ... v neposlední řadě i přemírou jídla a pití jsou více jak dříve výzvou pro naši lenost a pohodlnost . Slovo sport nahradme snad pouze slovem pohyb, aktivita. Vážít si skutečně začneme něčeho až ve chvíli, když to ztratíme či ztrácíme. Nejinak je tomu se zdravím. A není vůbec důležité, jestli jsme si to způsobili sami, či přišlo-li to náhle a neočekávaně jako je následující životní příběh.

Takováto rána postihla i p. Ladislava Dymáčka, „kdysi“ v roce 1976, kdy mu bylo pouhých 40 let. Těžká nemoc, těžká operace, nejistá budoucnost. Co dál. Můj otec se rozhodl pro aktivitu, pro boj, pro sport. Ne, že by předtím slovo sport neznal, ale nyní to vzal velmi vážně, protože to vážné bylo. Pravidelný jogging, jízda na kole, v zimě běžky, v létě plavání, turismus (kdy z 50-ti km byl schopen $\frac{3}{4}$ uběhnout). Samozřejmě, že se nechtěl „jenom zúčastnit, ale i vyhrát“. Bohužel, následky těžké nemoci si vybraly daň konečnou. Zvolil tedy špatnou cestu? Jistěže ne! Svou obrovskou vůlí a odhodláním prožil další roky, o které by se připravil pasivním vyčkáváním. Zemřel v roce 1988 a dovoluji si tvrdit, že posledních 12 let jeho života bylo těmi nejintenzivnějšími, které prožil.

A tak je tato akce, jež byla započata a pojmenována po mém otci, především připomínkou a pro mnohé i napomenutím toho, že jedině aktivně prožitý život, účastenství, nikoliv nutně výsledek, je zdrojem radosti a životní pohody.